

givenhed for ham, at hun trods den Fattigdom, hvortil de hurtig sank ned paa Grund af Børneflokkens Forøgelse, aldrig lod sig friste af sin Mors mange Forsøg paa at føre hende tilbage til det indbringende Kaperliv.

I Huset, hvor Ægtefolkene boede, var de bleven en Fabel for de mange andre fattige Beboere paa Grund af deres forelskede Væsen. Hver Morgen, naar Manden gik til sin Plads hos en Porcellænshandler i Istedgade, hvor han var Formiddagsbud, fulgte Konen ham ud paa Trappegangen i sin Nattøje, og her blev hun staaende, bøjet over Rækværket, for at nikke til ham under Nedstigningen og besvare de Fingerkys, han sendte op til hende fra hver Afsats. Der var maaske heri nogen professionel Vane fra hendes galante Pighedage; men hun tænkte ikke over det. Hun fulgte kun sit taknemlige Hjertes Tilskyndelse overfor den Mand, der havde trukket hende op af Skarnet og givet hendes Børn en anstændig Mor.

De kostbare Fingerringe, Silkeskørterne, Strudsfjerene og de højhælede Parisersko var forlængst gaaet til Marskandiseren, og hun havde sagt Farvel til alle Herlighederne uden Suk. Men hendes Natur kunde Kærligheden ikke omskabe. Saalænge hun havde noget at sælge, eller blot hun kunde skaffe sig Kredit hos Kvarterets Handlende, diskede hun op med en Overflod af Spi-sevarer, proppede Børnene med Mad eller puttede dem i Seng og købte Vin og lækre Sager for at slaa sig løs med Armen om Mandens Hals.

Efterhaanden forsvandt da ogsaa det meste af Bohavet til Pantelaaneren, og tilsidst gik Søndagsklæderne samme Vej for at skaffe Brød og Fedt i Huset.

„Det er lige meget med de Klude!“ sagde hun. „Vil min Familie ikke kendes ved mig, kan de godt la' være. Naar bare du holder dig til mig, Augustinus!“

Efter nogle lykkelige Aar blev Manden en Dag bragt syg hjem fra Kirkegaarden, hvor han visse Dage om Maaneden vikarierede for en af de faste Ligbærere. I Løbet af Natten døde han. I fjorten Timer sad hans Kone paa Sengekanten og hylede af Sorg. Som det Naturmenneske, hun var, skreg hun sin Smerte ud for alle